

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØE
přednesené dne 14. února 2019¹

Věc C-585/17

**Finanzamt Linz,
Finanzamt Kirchdorf Perg Steyr
za účasti
Dilly's Wellnesshotel GmbH**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud, Rakousko)]

„Řízení o předběžné otázce – Státní podpora – Režim podpory formou úlev na ekologických daních – Směrnice 2003/96/ES – Zdanění energetických produktů a elektřiny – Článek 17 odst. 1 písm. a) – Energeticky náročné podniky – Nařízení (EU) č. 651/2014 – Článek 44 odst. 1 až 3 – Výběr příjemců na základě transparentních a objektivních kritérií – Zaplacení pevně stanovené částky vyrovnávací platby – Článek 58 odst. 1 – Přečodná ustanovení – Článek 5 odst. 2 písm. d) – Transparentnost podpory – Podpora poskytovaná formou daňových zvýhodnění“

I. Úvod

1. V této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce položil Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud, Rakousko) Soudnímu dvoru několik otázek týkajících se výkladu čl. 108 odst. 3 SFEU, jakož i čl. 44 odst. 3 a čl. 58 odst. 1 nařízení (EU) č. 651/2014².

2. Tato žádost byla podána v rámci dvou řízení o opravném prostředku „Revision“, který podaly v prvním případě Finanzamt Linz (finanční úřad v Linci, Rakousko) a ve druhém případě Finanzamt Kirchdorf Perg Steyr (finanční úřad Kirchdorf Perg Steyr, Rakousko), v obou případech proti společnosti Dilly's Wellnesshotel GmbH ve věci vrácení energetické daně za rok 2011 a za období únor 2013 až leden 2014, kterého se domáhala posledně uvedená společnost.

3. Rakouská právní úprava vrácení energetických daní dotčená ve věci v původním řízení představuje režim státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Ačkoli předkládající soud vychází ze zásady, že předchozí verze režimu podpory, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, byla Komisí v roce 2004 schválena, okruh příjemců v rámci režimu podpory se následně změnil, přičemž tato změna, která je součástí režimu podpory, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, nebyla Evropské komisi oznámena.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Nařízení Komise ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (Úř. věst. 2014, L 187, s. 1). Tímto nařízením bylo zrušeno nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. srpna 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (Úř. věst. 2008, L 214, s. 3).

4. V této souvislosti, za předpokladu, že se na změnu okruhu příjemců vztahuje oznamovací povinnost podle čl. 108 odst. 3 SFEU, se předkládající soud táže, zda takový režim podpory, jako je ten, o který se jedná ve věci v původním řízení, může být vyňat z oznamovací povinnosti na základě nařízení č. 651/2014, přičemž v takovém případě by byl v souladu s právem, a to i přesto, že nebyl oznámen. Za tímto účelem položil konkrétně otázku, zda zmíněný režim státní podpory splňuje podmínky stanovené v čl. 44 odst. 3 a v čl. 58 odst. 1 nařízení č. 651/2014. V souladu s žádostí Soudního dvora se ve svém stanovisku omezím pouze na analýzu této otázky.

5. Soudnímu dvoru navrhu, aby na ni odpověděl kladně.

II. Právní rámec

A. Unijní právo

1. Nařízení č. 651/2014

6. Článek 5 nařízení č. 651/2014, nadepsaný „Transparentnost podpory“, stanoví:

„1. Toto nařízení se použije pouze na podporu, u níž lze předem přesně vypočítat hrubý grantový ekvivalent bez nutnosti provádět hodnocení rizik („transparentní podpora“).

2. Za transparentní se považují níže uvedené kategorie podpory:

[...]

d) podpora poskytovaná formou daňových zvýhodnění, pokud dané opatření stanoví horní mez, která zajišťuje, že nebude překročena příslušná prahová hodnota;

[...]“

7. Článek 44 téhož nařízení, nadepsaný „Podpora v podobě úlev na ekologických daních podle směrnice 2003/96/ES^[3]“, stanoví:

„1. Režimy podpory v podobě úlev na ekologických daních, které splňují podmínky [směrnice 2003/96], jsou slučitelné s vnitřním trhem ve smyslu čl. 107 odst. 3 [SFEU] a jsou vyňaty z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 [SFEU], pokud jsou splněny podmínky stanovené v tomto článku a v kapitole I.

2. Příjemci úlev na daních musí být vybráni na základě transparentních a objektivních kritérií a musí zaplatit alespoň odpovídající minimální úroveň zdanění vyplývající ze [směrnice 2003/96].

3. Podstatou režimů podpory v podobě úlev na daních je snížení platné sazby ekologické daně, zaplacení pevně stanovené částky vyrovnávací platby nebo kombinace těchto mechanismů.

[...]“

3 – Směrnice Rady ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. 2003, L 283, s. 51; Zvl. vyd. 09/01 s. 405).

8. Článek 58 nařízení č. 651/2014, nadepsaný „Přechodná ustanovení“, ve svém odstavci 1 stanoví:

„Toto nařízení se použije na jednotlivou podporu poskytnutou před jeho vstupem v platnost, pokud tato podpora splňuje veškeré podmínky stanovené v tomto nařízení, s výjimkou článku 9.“

2. Směrnice 2003/96

9. Článek 17 odst. 1 směrnice 2003/96 zní následovně:

„Pokud jsou minimální úrovně zdanění předepsané v této směrnici v průměru dodržovány pro každý podnik, mohou členské státy uplatňovat snížení daní na spotřebu energetických produktů použitých k topení nebo pro účely podle čl. 8 odst. 2 písm. b) a c) a pro elektřinu v následujících případech:

a) ve prospěch energeticky náročného podniku.

„Energeticky náročným podnikem“ se rozumí podnik podle článku 11, u kterého buď nákupy energetických produktů a elektřiny činí alespoň 3,0 % hodnoty produkce, nebo vnitrostátní splatná daň z energie činí alespoň 0,5 % přidané hodnoty. V rámci této definice může členský stát uplatnit přísnější kritéria, včetně definic hodnoty prodeje, postupů a odvětví.

[...]“

B. Rakouské právo

10. Ustanovení § 1 odst. 1 Energieabgabenvergütungsgesetz (zákon o vracení energetických daní, dále jen „EAVG“), ve znění použitelném ve věci v původním řízení, stanoví:

„Zaplacená energetická daň za energetické zdroje uvedené v odstavci 3 bude na základě žádosti vrácena za kalendářní rok (hospodářský rok) v rozsahu, v němž (celkově) přesahuje 0,5 % rozdílu mezi

1. obraty ve smyslu § 1 odst. 1 bodů 1 a 2 Umsatzsteuergesetz 1994 (rakouský zákon o dani z obratu z roku 1994) a
2. obraty ve smyslu § 1 odst. 1 bodů 1 a 2 zákona o dani z obratu z roku 1994, které byly poskytnuty podniku (čistá hodnota výroby).“

11. Ustanovení § 1 odst. 1 EAVG je doplněno § 2 odst. 2, který ve znění použitelném ve věci v původním řízení stanoví:

„1. Příjemci se na základě žádosti vrátí za kalendářní rok (hospodářský rok) částka, která přesahuje podíl na čisté hodnotě výroby uvedený v § 1. Návrh musí obsahovat množství energetických zdrojů spotřebovaných v podniku, uvedených v § 1 odst. 3, a částky uvedené v § 1. [...]

2. Při výpočtu částky, která se má vrátit, se uplatní buď hranice 0,5 % čisté hodnoty výroby, nebo níže uvedené spoluúčasti, přičemž připsána bude nižší z těchto částek:

- v případě elektrické energie, 0,0005 eur za 1 kWh,
- v případě zemního plynu spadajícího pod podpoložku 2711 21 00 kombinované nomenklatury, 0,00598 eur za 1 m³ při normálním tlaku,

- v případě olejů, černého uhlí, hnědého uhlí, koksu, živičného (bitumenové) uhlí a asfaltu spadajících pod položky 2701, 2702, 2704, 2713 a 2714 kombinované nomenklatury, 0,15 eur za 1 GJ,
- v případě extra lehkého topného oleje (benzinu uvedeného v podpoložkách 2710 19 41, 2710 19 45, 2710 19 49 kombinované nomenklatury), 21 eur za 1 000 l,
- v případě lehkého, středního a těžkého topného oleje (podpoložky 2710 19 61, 2710 19 63, 2710 19 65, 2710 19 69 kombinované nomenklatury), 15 eur za 1 000 kg,
- v případě zkapalněného plynu (podpoložky 2711 12, 2711 13, 2711 14, 2711 19 kombinované nomenklatury), 7,50 eur za 1 000 kg.

[...]"

12. Ustanovení § 2 odst. 1 EAVG, ve znění BGBl. I č. 92/2004, stanoví:

„Nárok na vrácení daně mají všechny podniky [...]"

13. Zákonem Budgetbegleitgesetz 2011 (doprovodný zákon ke státnímu rozpočtu z roku 2011) ze dne 30. prosince 2010 (BGBl. I, 111/2010) (dále jen „BBG 2011“) byl § 2 odst. 1 [EAVG] pozměněn takto:

„[...] Nárok na vrácení daně mají jen ty podniky, které prokáží, že jejich hlavní činností je výroba hmotných statků [...]"

14. Ustanovení § 4 EAVG bylo dále rozšířeno o odstavec 7:

„Ustanovení § 2 a § 3, ve znění [BBG 2011], se použijí na žádosti o vrácení daně, které se vztahují na období po 31. prosinci 2010, s výhradou schválení Evropskou komisí⁴.“

III. Spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

15. Žádostí ze dne 29. prosince 2011 požádala společnost Dilly's Wellnesshotel, která provozuje hotel, o vrácení energetické daně za rok 2011.

16. Finanční úřad v Linci její žádost rozhodnutím ze dne 21. února 2012 zamítl s odůvodněním, že zákonem BBG 2011 bylo v § 2 a § 3 EAVG stanoveno omezení, podle kterého je vrácení energetické daně na základě žádostí podaných po 31. prosinci 2010 přípustné jen pro podniky, jejichž hlavní činností je prokazatelně výroba hmotných statků. Zmíněný úřad tudíž dospěl k závěru, že jelikož je společnost Dilly's Wellnesshotel poskytovatelem služeb, je u ní vrácení energetické daně za období po 31. prosinci 2010 vyloučeno.

17. Společnost Dilly's Wellnesshotel podala proti tomuto rozhodnutí odvolání k Unabhängiger Finanzsenat (Nezávislý finanční senát, Rakousko), který její odvolání rozhodnutím ze dne 23. března 2012 zamítl jako neopodstatněné.

18. Proti posledně uvedenému rozhodnutí podala společnost Dilly's Wellnesshotel žalobu k Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) který rozhodnutím ze dne 19. března 2013 napadené rozhodnutí zrušil.

4 – Předkládající soud vysvětluje, že ačkoli měl zákon BBG 2011 původně nabýt účinnosti dne 1. ledna 2011, bylo následně na základě rozsudku Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) a pozměňovacího nařízení ze dne 29. srpna 2013 určeno, že BBG 2011 nabude účinnosti až dne 1. února 2011.

19. Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud, Rakousko), který nahradil Unabhängiger Finanzsenat (Nezávislý finanční senát, Rakousko), rozsudkem ze dne 31. října 2014 položil Soudnímu dvoru několik předběžných otázek.

20. Rozsudkem ze dne 21. července 2016⁵ Soudní dvůr rozhodl, že čl. 3 odst. 1 nařízení č. 800/2008 musí být vykládán v tom smyslu, že neexistence – v režimu podpory dotčeném ve věci v původním řízení – výslovného odkazu na toto nařízení formou citace názvu a uvedením informace o jeho vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie* brání tomu, aby byl tento režim považován za splňující podmínky vyloučení podle čl. 25 odst. 1 uvedeného nařízení z oznamovací povinnosti stanovené v čl. 108 odst. 3 SFEU.

21. Rozsudkem ze dne 3. srpna 2016 Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud) žalobě vyhověl a uložil vrácení energetické daně za rok 2011 v souladu s návrhem společnosti Dilly's Wellnesshotel. Zmíněný soud v podstatě rozhodl, že ani § 2 a § 3, ani § 4 odst. 7 EAVG, ve znění přijatém zákonem BBG 2011, neobsahují žádný odkaz na nařízení č. 800/2008 a nesplňují ani jeho základní podmínky. Vzhledem k tomu, že omezení týkající se podniků poskytujících služby nebylo schváleno Komisí, není podle uvedeného soudu platné.

22. Finanční úřad v Linci podal proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek „Revision“ k Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud).

23. Další žádostí ze dne 25. července 2014 požádala společnost Dilly's Wellnesshotel o vrácení energetické daně za období od února 2013 až do ledna 2014.

24. Rozhodnutím ze dne 9. ledna 2015 finanční úřad Kirchdorf Perg Steyr její žádost zamítl ze stejného důvodu, jaký uvedl finanční úřad v Linci ve svém rozhodnutí ze dne 21. února 2012.

25. Společnost Dilly's Wellnesshotel podala proti rozhodnutí ze dne 9. ledna 2015 žalobu k Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud), který jí vyhověl a uložil vrácení energetické daně v souladu s žádostí předloženou společností Dilly's Wellnesshotel, přičemž v zásadě vycházel ze svého rozhodnutí ze dne 3. srpna 2016, které je uvedeno výše v bodě 21 tohoto stanoviska.

26. Finanční úřad Kirchdorf Perg Steyr podal proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek „Revision“ k Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud).

27. Posledně uvedený soud má za to, že vrácení energetické daně představuje na základě EAVG, ve znění platném před přijetím zákona BBG 2011, státní podporu, která byla implicitně a bez časového omezení schválena Komisí jejím rozhodnutím ze dne 9. března 2004⁶.

28. Zmíněný soud uvádí, že záměrem rakouského zákonodárce při přijetí zákona BBG 2011 bylo omezit okruh příjemců v rámci dotčeného režimu státní podpory tak, že právo na vrácení daně se nově přiznává pouze ve prospěch podniků, které prokáží, že jejich hlavní činností je výroba hmotných statků. Tato změna zákona EAVG však nebyla oznámena Komisí⁷.

5 – Dilly's Wellnesshotel (C-493/14, EU:C:2016:577).

6 – Rozhodnutí Komise o režimu podpory používaném v Rakousku ohledně vrácení energetických daní na zemní plyn a elektřinu v letech 2002 a 2003 (Úř. věst. 2005, L 190, s. 13).

7 – Viz rozsudek ze dne 21. července 2016, Dilly's Wellnesshotel (C-493/14, EU:C:2016:577, bod 39).

29. Předkládající soud dále vysvětluje, že zákonodárce tím, že podmínil vstup zákona EAVG v platnost, ve znění přijatém zákonem BBG 2011, jeho schválením ze strany Komise⁸, chtěl zjevně zajistit, aby plánované omezení obsažené v zákoně BBG 2011 neporušovalo pravidla unijního práva státní podpory, a nemohlo tak ohrozit časově neomezené schválení dosavadního režimu podpory. Pokud by důvody státní podpory bránily omezení okruhu příjemců podpory, nebo pokud by zejména nebylo možné dosáhnout potřebného schválení Komisí, mělo opatření zůstat v platnosti jako doposud.

30. V této souvislosti Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) rozhodnutím ze dne 14. září 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 5. října 2017, přerušil řízení a položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Má se změna schváleného režimu podpory, kterou se členský stát vzdává dalšího využívání schválené podpory pro určitou (oddělitelnou) skupinu příjemců podpory, a tím se pouze zužuje rozsah existující podpory, považovat v takové věci, jako je věc dotčená v původním řízení, za úpravu režimu podpory, která se podle čl. 108 odst. 3 SFEU musí (v zásadě) oznámit?
- 2) Může zákaz provádění podpory stanovený v čl. 108 odst. 3 SFEU v případě formální chyby v rámci uplatňování [nařízení č. 800/2008] vést k nepoužitelnosti omezení schváleného režimu podpory, takže členský stát je prostřednictvím zákazu provedení podpory v konečném důsledku povinen poskytnout podporu určitým příjemcům podpory („povinnost provedení“)?
- 3) a) Splňuje právní úprava vrácení energetické daně, o kterou se jedná v projednávané věci, v rámci které je částka energetické daně, která se má vrátit, jednoznačně určená na základě zákonem stanoveného výpočetního vzorce, podmínky [nařízení č. 651/2014]?
- 3) b) Má čl. 58 odst. 1 nařízení (EU) č. 651/2014 za následek, že právní úprava vrácení energetické daně je od ledna 2011 osvobozena od oznamovací povinnosti?“

31. V souladu s žádostí Soudního dvora se ve svém stanovisku omezím pouze na analýzu třetí předběžné otázky v části a) a b).

32. Písemná vyjádření předložily Soudnímu dvoru společnost Dilly's Wellnesshotel, rakouská vláda a Komise. Stejně zúčastněné strany se zúčastnily i jednání, které se konalo dne 21. listopadu 2018.

IV. Analýza

A. Úvodní poznámky k souvislostem, ve kterých byla položena třetí předběžná otázka

33. Ohledně zákona EAVG již byly vydány dva rozsudky Soudního dvora, konkrétně rozsudky Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke⁹, a Dilly's Wellnesshotel¹⁰.

34. Zákon EAVG v původním znění stanovil částečné vrácení energetické daně pouze ve prospěch podniků, které prokáží, že jejich hlavní činností je výroba hmotných statků. Podniky poskytující služby byly tudíž z možnosti vrácení zmíněné daně vyloučeny. V rozsudku Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke¹¹ Soudní dvůr rozhodl, že taková vnitrostátní opatření jsou selektivní a představují státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

8 – Viz § 4 odst. 7 EAVG 2011, citovaný v bodě 14 tohoto stanoviska.

9 – Rozsudek ze dne 8. listopadu 2001 (C-143/99, EU:C:2001:598).

10 – Rozsudek ze dne 21. července 2016 (C-493/14, EU:C:2016:577).

11 – Rozsudek ze dne 8. listopadu 2001 (C-143/99, EU:C:2001:598).

35. Novelou, která nabyla účinnosti dne 1. ledna 2002, rozšířil rakouský zákonodárce oblast působnosti zákona EAVG tak, že stanovil částečné vrácení energetické daně pro podniky ze všech odvětví. Rozhodnutím ze dne 9. března 2004¹² Komise určila, že je toto opatření i po této změně selektivní, a tudíž jde stále o režim státní podpory ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU¹³.

36. Novelizací přijatou zákonem BBG 2011 rakouský zákonodárce opětovně vyloučil z možnosti vrácení energetické daně podniky poskytující služby, a to s účinností ode dne 1. února 2011. Jak jsem vysvětlil výše¹⁴, vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, tedy zákon EAVG, ve znění zákona BBG 2011 (dále jen „dotčený režim státní podpory“ nebo „EAVG 2011“), nebyl oznámen Komisi.

37. Připomínám, že v předchozí věci Dilly's Wellnesshotel, zmíněné v bodě 20 tohoto stanoviska, Soudní dvůr v podstatě rozhodl, že dotčený režim státní podpory nespĺňuje podmínky vyžadované nařízením č. 800/2008 k tomu, aby mohl být vyňat z oznamovací povinnosti zakotvené v čl. 108 odst. 3 SFEU, jelikož neobsahuje výslovný odkaz na uvedené nařízení, jak je vyžadováno v čl. 3 odst. 1 téhož nařízení¹⁵.

38. Zdůrazňuji, že nařízení č. 800/2008 bylo zrušeno a nahrazeno nařízením č. 651/2014, s účinností ode dne 1. července 2014. Nařízení č. 651/2014 stanoví jiné podmínky pro vynětí takových režimů podpory, jako je režim dotčený ve věci v původním řízení, z oznamovací povinnosti než nařízení č. 800/2008. Podle nařízení č. 651/2014 se zejména nevyžaduje, aby režimy podpory obsahovaly výslovný odkaz na toto nařízení.

39. Za předpokladu, že změna režimu podpory přijatá zákonem BBG 2011 v zásadě podléhá oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU, což je předmětem první předběžné otázky, je podstatou třetí předběžné otázky položené předkládajícím soudem v projednávané věci, zda by i v případě, že by dotčený režim podpory nebyl osvobozen od oznamovací povinnosti podle nařízení č. 800/2008, mohl být přesto vyňat z uvedené povinnosti podle nařízení č. 651/2014.

40. Tato třetí předběžná otázka, která se týká výkladu ustanovení nařízení č. 651/2014, umožní předkládajícímu soudu určit, zda byl dotčený režim podpory proveden protiprávně z *hlediska unijního práva*, protože nebyl předem oznámen Komisi, jak vyžaduje čl. 108 odst. 3 SFEU.

41. Na základě odpovědi, již na tuto otázku poskytne Soudní dvůr, bude moci předkládající soud rozhodnout, jaké důsledky je případně třeba dovodit z takového protiprávního stavu z *hlediska vnitrostátního práva*.

42. Konkrétně, pokud Soudní dvůr odpoví v tom smyslu, že nařízení č. 651/2014 je na dotčený režim podpory *použitelné*, a že tento režim je tudíž vyňat z oznamovací povinnosti, vyplývá z toho podle předběžného závěru předkládajícího soudu, že dotčený režim státní podpory skutečně nabyl účinnosti dne 1. února 2011, jak zamýšlel rakouský zákonodárce¹⁶. Vzhledem k tomu, že dotčený režim podpory *se nevztahuje* na podniky poskytující služby, jako je společnost Dilly's Wellnesshotel, musela by být její žádost o vrácení daně zamítnuta.

12 – Viz bod 27 a poznámku pod čarou 6 tohoto stanoviska.

13 – Komise rozhodla, že i když poskytovaná sleva platí teoreticky pro všechny podniky, ve skutečnosti je určena jen podnikům, které vykazují vysokou spotřebu energií v poměru k čisté hodnotě výroby (viz body 45 až 55 uvedeného rozhodnutí Komise).

14 – Viz bod 28 tohoto stanoviska.

15 – Rozsudek ze dne 21. července 2016 (C-493/14, EU:C:2016:577, body 30 až 52).

16 – Viz bod 29 tohoto stanoviska.

43. Naopak, pokud Soudní dvůr odpoví v tom smyslu, že nařízení č. 651/2014 se na uvedený režim podpory *nepoužije*, a dotčený režim je tudíž protiprávní podle unijního práva, má předkládající soud předběžně za to, že jelikož za takové situace nelze dotčený režim státní podpory považovat za účinný, musí být nadále považován za *použitelný* předchozí režim stanovený rakouským zákonodárcem¹⁷. V takovém případě by měla společnost Dilly's Wellnesshotel právo na požadované vrácení daně podle předchozího režimu, který se vztahoval i na podniky poskytující služby¹⁸. Jak jsem uvedl v bodě 27 tohoto stanoviska, vychází předkládající soud z předpokladu, že předchozí režim podpory byl implicitně a bez časového omezení schválen Komisí.

44. Pokud by Soudní dvůr odpověděl na první předběžnou otázku kladně, tedy že úprava režimu podpory přijatá zákonem BBG 2011 v zásadě podléhá oznamovací povinnosti stanovené v čl. 108 odst. 3 SFEU, vyvstává otázka, zda by tato úprava nemohla být z uvedené povinnosti přesto vyňata na základě nařízení č. 651/2014.

B. K použitelnosti nařízení č. 651/2014 na dotčený režim podpory (třetí předběžná otázka)

45. Podstatou třetí předběžné otázky položené předkládajícím soudem je zaprvé, zda dotčený režim podpory splňuje hmotněprávní podmínky stanovené v článku 44 nařízení č. 651/2014 [třetí předběžná otázka, část a)], a zadruhé, zda dotčený režim podpory spadá do časové působnosti uvedeného nařízení na základě přechodného ustanovení obsaženého v jeho čl. 58 odst. 1 [třetí předběžná otázka, část b)].

46. Vzhledem k tomu, že část a) třetí předběžné otázky je relevantní pouze v případě, že dotčený režim podpory spadá do časové působnosti nařízení č. 651/2014, je třeba nejprve zodpovědět část b) třetí předběžné otázky.

1. K výkladu čl. 58 odst. 1 nařízení č. 651/2014 [třetí předběžná otázka, část b)].

47. Předmětem části b) třetí předběžné otázky položené předkládajícím soudem je, zda lze nařízení č. 651/2014 použít zpětně. Konkrétně se předkládající soud táže, zda za předpokladu, že dotčený režim podpory splňuje veškeré hmotněprávní podmínky stanovené v nařízení č. 651/2014, je tento režim podpory na základě čl. 58 odst. 1 téhož nařízení vyňat z oznamovací povinnosti ve vztahu k období od února 2011 do 30. června 2014, když nařízení č. 651/2014 vstoupilo v platnost až dne 1. července 2014¹⁹.

48. Shodně s rakouskou vládou a Komisí mám za to, že na tuto otázku je třeba odpovědět kladně.

49. Článek 58 uvedeného nařízení totiž obsahuje přechodná ustanovení. Podle svého čl. 58 odst. 1 se nařízení č. 651/2014 použije na jednotlivou podporu²⁰ poskytnutou *před jeho vstupem v platnost*, tedy přede dnem 1. července 2014, pokud tato podpora splňuje veškeré podmínky stanovené v uvedeném nařízení, s výjimkou článku 9.

50. Podpora upravená dotčeným režimem je podporou v podobě úlev na ekologických daních podle směrnice 2003/96²¹. Pro tento druh podpory jsou podmínky, jež musí splňovat na základě nařízení č. 651/2014, aby mohla být vyňata z oznamovací povinnosti, stanoveny v článku 44 téhož nařízení.

17 – Viz bod 29 tohoto stanoviska.

18 – Rovněž podotýkám, že Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud) ve svých rozhodnutích zmíněných výše v bodech 21 a 25 tohoto stanoviska rozhodl, že dotčený režim podpory byl proveden v rozporu s unijním právem, a musí být tudíž považován za neplatný od samého počátku, a z tohoto důvodu je na místě vyhovět žádosti společnosti Dilly's Wellnesshotel o vrácení daně na základě předchozího režimu podpory.

19 – Článek 59 nařízení č. 651/2014.

20 – Článek 2 bod 14 definuje „jednotlivou podporu“ ve smyslu nařízení č. 651/2014 jako podporu *ad hoc* a jako podporu, která je poskytnuta jednotlivým příjemcům na základě režimu podpory.

21 – Viz bod 66 tohoto stanoviska.

51. Za předpokladu, že dotčený režim podpory splňuje všechny podmínky stanovené v článku 44 nařízení č. 651/2014, z uvedeného vyplývá, že toto nařízení je na základě jeho čl. 58 odst. 1 použitelné na dotčený režim podpory, pokud jde o období od začátku února 2011 do 30. června 2014.

52. To znamená, že je třeba odmítnout argument společnosti Dilly's Wellnesshotel, která tvrdí, zaprvé, že čl. 58 odst. 1 uvedeného nařízení musí být vykládán ve spojení s odstavci 2 a 3 téhož článku, a zadruhé, že z čl. 58 odst. 1 nelze dovozovat, že na režim podpory, který není osvobozen podle čl. 58 odst. 3 uvedeného nařízení, se přesto vztahuje vynětí na základě jeho čl. 58 odst. 1.

53. Ve skutečnosti se totiž v článku 58 odst. 1 nařízení č. 651/2014 nestanoví, že je použitelný, pouze pokud jsou splněny podmínky stanovené v ostatních odstavcích téhož článku. Naopak, každý z odstavců 1 až 4 téhož článku 58 stanoví přechodná ustanovení pro jinou situaci²².

54. S ohledem na výše uvedené navrhuji Soudnímu dvoru, aby na třetí předběžnou otázku v části b) odpověděl, že čl. 58 odst. 1 nařízení č. 651/2014 musí být vykládán v tom smyslu, že zmíněné nařízení stanoví vynětí z oznamovací povinnosti pro takovou jednotlivou podporu v podobě úlev na ekologických daních podle směrnice 2003/96 poskytnutou přede dnem 1. července 2014, jako je podpora poskytnutá na základě režimu dotčeného v původním řízení za období od měsíce února 2011 do 30. června 2014, pokud tato podpora splňuje veškeré podmínky stanovené v článku 44 nařízení č. 651/2014.

2. K výkladu článku 44 nařízení č. 651/2014 [třetí předběžná otázka, část a)].

55. Podle čl. 44 odst. 1 nařízení č. 651/2014 jsou režimy podpory v podobě úlev na ekologických daních podle směrnice 2003/96 vyňaty z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU, pokud jsou splněny na jedné straně všechny podmínky stanovené v odstavcích 2 až 4 téhož článku, obsaženého v kapitole III, a v kapitole I téhož nařízení, a na druhé straně podmínky stanovené ve směrnici 2003/96.

56. Třetí předběžná otázka je sice v části a) formulována takovým způsobem, že neodkazuje na žádný konkrétní článek nařízení č. 651/2014, z rozhodnutí předkládajícího soudu však vyplývá, že jeho pochybnosti se týkají pouze výkladu čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014, přičemž má za to, že veškeré ostatní podmínky stanovené v čl. 44 odst. 1 jsou ve sporu v původním řízení splněny.

57. Podstatou části a) třetí předběžné otázky položené předkládajícím soudem tedy je, zda dotčený režim podpory splňuje podmínku stanovenou v čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014.

58. Společnost Dilly's Wellnesshotel nicméně napadá rovněž výklad čl. 44 odst. 1 a 2 téhož nařízení ze strany předkládajícího soudu. Považuji proto za vhodné vyjádřit se stručně i k výkladu zmíněného čl. 44 odst. 1 a 2.

59. Dříve, než se budu věnovat výkladu čl. 44 odst. 1 až 3 nařízení č. 651/2014, je podle mého názoru nutné nejprve vysvětlit, jakým způsobem dotčený režim podpory, a zejména způsob výpočtu podpory, splňuje podmínky stanovené v čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96.

22 – Pokud jde o čl. 58 odst. 3 nařízení č. 651/2014, kterého se dovolává společnost Dilly's Wellnesshotel, podotýkám, že toto ustanovení upravuje výjimku z oznamovací povinnosti pro jednotlivou podporu, jež byla poskytnuta před 1. lednem 2015 na základě nařízení č. 800/2008, což bylo předchozí obecné nařízení o blokových výjimkách. Zmíněné přechodné ustanovení odpovídá čl. 44 odst. 3 nařízení č. 800/2008, podle něhož po skončení doby platnosti uvedeného nařízení zůstávají programy podpor, které jsou vyňaty podle téhož nařízení, vyňaty ještě po přechodné období šesti měsíců, tedy do 31. prosince 2014. To znamená, že čl. 58 odst. 3 nařízení č. 651/2014 stanoví výjimku pro podpory poskytnuté na základě nařízení č. 800/2008 pro období od 1. července 2014 do 31. prosince 2014. I pokud takové podpory nejsou vyňaty z oznamovací povinnosti na základě nařízení č. 651/2014, které je použitelné ode dne 1. července 2014, stanoví pro ně jeho čl. 58 odst. 3 přesto výjimku, a to do dne 31. prosince 2014. Jelikož však Soudní dvůr v rozsudku Dilly's Wellnesshotel (C-493/14, EU:C:2016:577) rozhodl, že dotčený režim podpory není vyňat z oznamovací povinnosti na základě nařízení č. 800/2008, není čl. 58 odst. 3 nařízení č. 651/2014 v projednávané věci relevantní.

60. Tato předběžná úvaha je relevantní, jelikož podmínky stanovené v článku 44 nařízení č. 651/2014 je třeba vykládat ve spojení s podmínkami vyplývajícími z čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96, které musí být splněny, aby byl dotčený režim vyňat z oznamovací povinnosti na základě čl. 44 odst. 1 nařízení č. 651/2014.

61. V další části svého stanoviska se tudíž budu nejprve zabývat splněním podmínek podle směrnice 2003/96 (část a) a následně odpovím na otázky týkající se čl. 44 odst. 1 až 3 (část b).

a) K článku 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96

62. Podmínky uvedené v čl. 44 odst. 1 nařízení č. 651/2014, týkající se směrnice 2003/96, odkazují konkrétně na čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96, který stanoví, že za určitých podmínek mohou členské státy uplatňovat snížení daní na spotřebu energetických produktů ve prospěch energeticky náročných podniků²³.

63. Článek 17 odst. 1 písm. a) obsahuje v zásadě dvě kritéria. Zaprvé definuje podniky, které mohou využít snížení daní, a to „energeticky náročn[é] podnik[y]“. Konkrétně se „energeticky náročným podnikem“ rozumí podnik podle článku 11 směrnice 2003/96, u kterého buď nákupy energetických produktů a elektřiny činí alespoň 3 % hodnoty produkce, nebo vnitrostátní splatná daň z energie činí alespoň 0,5 % přidané hodnoty. Z tohoto ustanovení dále vyplývá, že v rámci uvedené definice může členský stát uplatnit přísnější kritéria, například definice odvětví.

64. Zadruhé zmíněný čl. 17 odst. 1 písm. a) stanoví, že musí být dodržovány minimální úrovně zdanění předepsané ve směrnici, konkrétně v její příloze I, tabulce C, která stanoví minimální úrovně zdanění uplatnitelné na paliva a elektřinu.

65. V projednávané věci mají rakouská vláda a Komise za to, že podpora upravená dotčeným režimem podpory je podporou v podobě úlev na ekologických daních podle směrnice 2003/96 a splňuje obě kritéria stanovená v čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96. Tento bod společnost Dilly's Wellnesshotel nezpochybňuje. Ve svých úvahách tudíž vycházím z uvedeného tvrzení, které považuji za odůvodněné.

66. Konkrétně, jak vysvětluje rakouská vláda, je třeba primárně vycházet ze zásady, že dotčený režim podpory stanoví snížení daní na spotřebu energetických produktů ve smyslu čl. 17 odst. 1 zmíněné směrnice, a to v podobě částečného vrácení částky daně. Tato podoba snížení daně je upravena v čl. 6 písm. c) téže směrnice²⁴.

67. Dále, pokud jde o první kritérium stanovené v čl. 17 odst. 1 písm. a) téže směrnice, § 1 odst. 1 EAVG 2011 stanoví, že energetická daň bude vrácena za kalendářní rok v rozsahu, v němž celkově přesahuje 0,5 % čisté hodnoty výroby. Podle rakouské vlády tato podmínka čisté hodnoty výroby zaručuje, že příjemci podpory podle dotčeného režimu mohou být pouze podniky, které jsou považovány za „energeticky náročn[é] podnik[y]“ ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. a)²⁵.

68. Navíc, jak podotýká rakouská vláda, je omezení okruhu příjemců podpory na základě dotčeného režimu, které bylo přijato zákonem BBG 2011, plně v souladu s definicí „energeticky náročn[ého] podnik[u]“ obsaženou v čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96. Rakouská vláda totiž tím, že omezila okruh příjemců na podniky, jejichž hlavní činností je výroba hmotných statků, pouze použila přísnější

23 – Připomínám, že i v čl. 17 odst. 1 písm. b) a v čl. 17 odst. 3 směrnice 2003/96 je upravena možnost členských států uplatňovat snížení daní v jiných situacích. Zmíněná ustanovení však nejsou v projednávané věci relevantní.

24 – Uvedený článek stanoví, že členské státy mohou snížit úroveň zdanění stanovenou směrnicí částečným vrácením částky daně. Kromě toho se v čl. 6 písm. b) směrnice uvádí, že lze poskytnout také osvobození od daně prostřednictvím rozlišené sazby.

25 – Vycházím ze zásady, že pojem „čistá hodnota výroby“ uvedený v § 1 odst. 1 EAVG 2011 je třeba chápat jako „přidanou hodnotu“ ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96.

kritérium v podobě definice odvětví v souladu se zněním čl. 17 odst. 1 písm. a), který tuto možnost členským státům poskytuje. Obdobně připomínám rozhodnutí Soudního dvora, podle kterého čl. 17 odst. 1 směrnice 2003/96 nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví snížení daní ze spotřeby elektřiny ve prospěch energeticky náročných podniků jen pro výrobní odvětví²⁶.

69. Pokud jde o druhé kritérium stanovené v čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96, týkající se minimální úrovně zdanění, mám za to, že dotčený režim podpory, jak vysvětluje rakouská vláda, splňuje i toto kritérium.

70. Z ustanovení § 2 odst. 1 a 2 EAVG 2011 totiž v podstatě vyplývá, že vrácení daně, které představuje podporu, se vypočte jako rozdíl mezi celkovou částkou zaplacené daně a tou z následujících částek, která je vyšší: buď částkou odpovídající 0,5 % čisté hodnoty výroby, nebo částkou odpovídající součtu minimálních hodnot zdanění použitelných na dotčené energetické zdroje.

71. Tento způsob výpočtu zaručuje na jedné straně, že příjemci podpory podle dotčeného režimu mohou být pouze podniky, které jsou považovány za „energeticky náročn[é] podnik[y]“ ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96, a na druhé straně, že podpora poskytovaná příjemcům vždy dodržuje minimální úrovně zdanění předepsané v příloze I, tabulce C téže směrnice.

72. S ohledem na výše uvedené tedy vyvstává otázka, zda je ve sporu v původním řízení splněna i podmínka stanovená v čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014.

b) K článku 44 odst. 1 až 3 nařízení č. 651/2014

73. V dalším textu se nejprve stručně vyjádřím k čl. 44 odst. 1 a 2, jejichž výklad podle mého názoru nevyvolává závažné pochybnosti, a poté přistoupím k výkladu čl. 44 odst. 3.

1) K výkladu čl. 44 odst. 1 nařízení č. 651/2014

74. Podle čl. 44 odst. 1 nařízení č. 651/2014 jsou režimy podpory vyňaty z oznamovací povinnosti, pouze pokud splňují podmínky stanovené v kapitole I téhož nařízení. Článek 5 odst. 1, který se nachází v kapitole I uvedeného nařízení, stanoví, že toto nařízení se použije pouze na transparentní podporu. Pokud jde konkrétně o podporu v podobě daňových zvýhodnění, čl. 5 odst. 2 písm. d) téhož nařízení stanoví, že takový druh podpory se považuje za transparentní, pokud stanoví horní mez, která zajišťuje, že nebude překročena příslušná prahová hodnota.

75. Společnost Dilly's Wellnesshotel tvrdí, že dotčený režim podpory nesplňuje podmínku uvedenou v čl. 5 odst. 2 písm. d) nařízení č. 651/2014, jelikož podle ní dotčený režim podpory nestanoví horní mez, a není tudíž transparentní ve smyslu čl. 5 odst. 2 písm. d) téhož nařízení.

76. Shodně s předkládajícím soudem a stejně jako tvrdí rakouská vláda a Komise, mám za to, že ustanovení čl. 5 odst. 2 písm. d) není v projednávané věci relevantní. Ze znění uvedeného článku totiž vyplývá, že horní hranice je relevantní pouze v případě, kdy je použitelná prahová hodnota pro oznámení. Podotýkám však, že pro podporu v podobě úlev na ekologických daních podle směrnice 2003/96 nestanoví nařízení č. 651/2014 žádnou prahovou hodnotu pro oznámení²⁷.

26 – Viz rozsudek ze dne 18. ledna 2017, IRCCS – Fondazione Santa Lucia (C-189/15, EU:C:2017:17, body 45 až 52).

27 – Na druhou stranu článek 4 téhož nařízení stanoví prahové hodnoty pro řadu jiných druhů podpory, ve vztahu k nimž by byl čl. 5 odst. 2 písm. d) relevantní, pokud by byly poskytovány v podobě daňového zvýhodnění. Pokud jde o dotčený režim podpory, podotýkám, že částka podpory, která má být na jeho základě poskytnuta, závisí na spotřebě energie dotyčného podniku, a tudíž nařízení č. 651/2014 zmíněnou částku nevynechává.

2) K výkladu čl. 44 odst. 2 nařízení č. 651/2014

77. Podle čl. 44 odst. 2 nařízení č. 651/2014 musí být příjemci podpory na základě dotčeného režimu vybráni na základě transparentních a objektivních kritérií.

78. Pokud jde o tento bod, chápu argument vznesený společností Dilly's Wellnesshotel v tom smyslu, že dotčený režim podpory podle ní tuto podmínku nesplňuje, jelikož neexistuje žádný důvod, proč by mělo být snížení daně poskytováno pouze výrobním podnikům.

79. Předně je třeba uvést, že otázka výběru podniků, které jsou způsobilými příjemci podpory, se řídí především čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96. Jak jsem vysvětlil v bodě 68 tohoto stanoviska, je omezení okruhu příjemců podpory podle dotčeného režimu plně v souladu s podmínkami stanovenými ve shora uvedeném článku.

80. Dále je podle mého názoru třeba chápat podmínky transparentnosti a objektivnosti stanovené v čl. 44 odst. 2 nařízení č. 651/2014 v tom smyslu, že vyžadují zaprvé, aby byl okruh příjemců vymezený členskými státy na základě čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96 jasně definován ve vnitrostátním právu, a zadruhé, aby byl tento okruh příjemců vymezen tak, aby byla podpora poskytována stejným způsobem všem soutěžitelům, kteří se nacházejí v podobné faktické situaci, jak se uvádí v bodě 64 odůvodnění nařízení č. 651/2014.

81. V projednávané věci je třeba konstatovat, že dotčený režim podpory uvedené požadavky splňuje, jelikož je okruh příjemců podpory na základě tohoto režimu jasně vymezen v § 2 odst. 1 EAVG 2011 a dotčená podpora je poskytována stejným způsobem všem soutěžitelům, kteří se nacházejí v podobné faktické situaci, tedy podnikům, které prokáží, že jejich hlavní činností je výroba hmotných statků.

3) K výkladu čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014

82. Podle čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014 musí být podstatou režimů podpory v podobě úlev na daních snížení platné sazby ekologické daně, zaplacení pevně stanovené částky vyrovnávací platby, nebo kombinace těchto mechanismů.

83. Otázka položená předkládajícím soudem v podstatě zní, zda je dotčený režim podpory založen na některém z těchto tří mechanismů, a to s ohledem na skutečnost, že výpočet úlevy na dani upravené zákonem EAVG 2011 vychází z konkrétního výpočetního vzorce.

84. Z tohoto pohledu je třeba nejprve upřesnit, co se rozumí podmínkou stanovenou v čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014, a poté určit, zda dotčený režim podpory tuto podmínku splňuje.

85. K prvnímu bodu na úvod podotýkám, že zmíněná podmínka, jež byla přijata nařízením č. 651/2014 a v předchozím obecném nařízení o blokových výjimkách se nevyskytovala²⁸, nebyla dosud, pokud je mi známo, předmětem posouzení ze strany Soudního dvora.

86. Dále připomínám, že z bodu 64 odůvodnění nařízení č. 651/2014 vyplývá, že pokud jde o podpory v podobě úlev na daních podle směrnice 2003/96, měly by mít členské státy možnost „koncepovat režim úlev na daních tak, aby jeho základem byl mechanismus vyplácení pevné roční náhrady (vrácení daně)“, a to „s cílem nezakreslovat signál o cenách, který má podnikům environmentální daň dávat“.

28 – Podpora v podobě úlev na ekologických daních byla upravena článkem 25 nařízení č. 800/2008. Podle zmíněného článku jsou režimy podpory splňující podmínky směrnice 2003/96/ES vyňaty z oznamovací povinnosti, pokud příjemci uhradí alespoň minimální daň Společenství podle směrnice 2003/96/ES a pokud je snížení daní povoleno na dobu nejvýše deseti let.

87. S ohledem na poslední část citovaného bodu odůvodnění, který ve skutečnosti obsahuje definici výrazu „zaplacení pevně stanovené částky vyrovnávací platby“, chápu čl. 44 odst. 3 v tom smyslu, že vyžaduje, aby byl režim podpory založen buď na mechanismu vrácení daně, kdy je vyplácena pevná roční náhrada, nebo na mechanismu snížení platné sazby daně, přičemž v takovém případě nejde o podporu v podobě vrácení daně, ale o podporu poskytovanou prostřednictvím použití snížené sazby daně, nebo konečně na kombinaci obou druhů podpory. To znamená, jak jsem vysvětlil v bodě 66 a v poznámce pod čarou 24 tohoto stanoviska, že i tyto dvě metody snížení daní jsou upraveny čl. 6 písm. b) a c) směrnice 2003/96.

88. Kromě tohoto požadavku čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014 podle mého názoru nestanoví, jak mají být tyto mechanismy uplatňovány. Způsoby uplatňování snížení daní naopak upravuje čl. 17 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/96, jak vysvětluji výše v bodech 63 až 71 tohoto stanoviska, přičemž v projednávané věci byly tyto podmínky splněny.

89. Mám rovněž za to, že takový výklad čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014 plně odpovídá obecnému cíli sledovanému nařízením č. 651/2014. Jedním z cílů uvedeného nařízení totiž je nutnost posílit transparentnost, kontrolu a řádné posuzování režimů podpory značného rozsahu na základě jejich účinku na hospodářskou soutěž na vnitřním trhu²⁹.

90. V tomto směru chápu čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014, obdobně jako Komise, v tom smyslu, že pokud je podstatou režimů podpory některý ze třech mechanismů uvedených ve zmíněném článku, je částka podpory poskytnuta transparentním způsobem.

91. V projednávané věci mám stejně jako Komise a rakouská vláda za to, že dotčený režim podpory podmínku stanovenou v čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014 splňuje.

92. Podle Komise je podstatou dotčeného režimu podpory „snížení platné sazby ekologické daně“ ve smyslu čl. 44 odst. 3, což vyplývá především z teleologického výkladu tohoto článku.

93. Podle mého názoru dotčený režim podpory spočívá spíše v „zaplacení pevně stanovené částky vyrovnávací platby“, to znamená v mechanismu vrácení daně, který přiznává pevně stanovenou roční částku. Konkrétně dotčený režim podpory stanoví vrácení zaplacené energetické daně za kalendářní rok, a to na základě žádosti. Po zaplacení daně je na základě výpočtu v rámci dotčeného režimu podpory přiznáno vrácení pevně stanovené částky, což znamená, jak tvrdí rakouská vláda, že takový výpočet neponechává daňovým úřadům žádnou posuzovací pravomoc ohledně určení, jak vysoká částka má být vrácena.

94. S ohledem na výše uvedené je třeba odmítnout argument společnosti Dilly's Wellnesshotel, že mechanismus dotčeného režimu podpory nesplňuje podmínku stanovenou v čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014, a to zejména z důvodu, že podle ní je výše vrácené daně vypočtena podle konkrétního vzorce v tom smyslu, že částka která má být vrácena, závisí na spotřebě energie ze strany daného podniku. V této souvislosti je třeba podotknout, že všechny podpory v podobě snížení daní podle směrnice 2003/96 jsou z podstaty věci založeny na výpočtu vycházejícím z konkrétní spotřeby energie ze strany dotčených podniků³⁰.

95. S ohledem na výše uvedené navrhuji Soudnímu dvoru, aby na třetí předběžnou otázku v části a) odpověděl tak, že čl. 44 odst. 3 nařízení č. 651/2014 musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje i na takový režim podpory, jehož podstatou je vrácení ekologické daně a který prostřednictvím zákonem stanoveného výpočetního vzorce výslovně určuje pevnou částku daně, jež má být vrácena, jako je režim dotčený ve věci v původním řízení.

29 – Viz zejména body 3 až 5 odůvodnění nařízení č. 651/2014.

30 – Viz rovněž poznámku pod čarou 27 tohoto stanoviska.

V. Závěry

96. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby na třetí předběžnou otázku položenou ze strany Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud, Rakousko) odpověděl takto:

- „1) Článek 44 odst. 3 nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem, musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje i na takový režim podpory, jehož podstatou je vrácení ekologické daně a který prostřednictvím zákonem stanoveného výpočetního vzorce výslovně určuje pevnou částku této daně, jež má být vrácena, jako je režim dotčený ve věci v původním řízení.
- 2) Článek 58 odst. 1 nařízení č. 651/2014 musí být vykládán v tom smyslu, že toto nařízení stanoví výjimku z oznamovací povinnosti pro takovou jednotlivou podporu ve formě úlev na ekologických daních, jež byla poskytnuta podle směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny, a jež byla poskytnuta přede dnem 1. července 2014, jako je ta, která byla poskytnuta na základě režimu podpory, o který se jedná ve věci v původním řízení, za období od měsíce února 2011 do 30. června 2014, pokud tato podpora splňuje veškeré podmínky stanovené v článku 44 nařízení č. 651/2014.“